

En ny värld

Liuba Lencova framlevde sin barndom omgiven av militanta marxister. Innan Sovjetunionen föll, emigrerade hon till Argentina, där hon bor idag med make och barnen. Hennes upplevelse av tron började i den ortodoxa kyrkan, tills ett oförutsett möte med Opus Dei gjorde att hon lärde känna katolicismen och började ett nytt liv.

2008-12-22

Hur lärde du känna Opus Dei?

”Jag har juridisk examen och följde en *Masterkurs* på Universitetet Austral i Argentina, när jag blev gravid med mitt tredje barn. Jag lät göra ett ultraljud, och läkaren sa, att jag hade ett utomkvedshavandeskap och att det inte kunde fullföljas. Medan jag hörde läkarens fruktansvärda diagnos, kände jag hjärtslagen från barnet inom mig. Det var oerhört grymt, outsägligt. Samma kväll la de in mig för akut operation; jag vara mycket nervös, var oerhört rädd och kunde inte sova. Då sa Carlo, min make, till mig: ”Låt oss be.” Fram till den stunden hade han aldrig sagt så; utan att jag var medveten om det, började jag lugna ner mig och somnade medan jag bad.

Lyckligtvis fick operationen en lycklig utgång, och graviditeten fortskred normalt. När jag återgick till lektionerna, inbjöd en kvinnlig lärare på Universitetet Austral mig

till ett informationsföredrag om Opus Dei för deltagarna i *Masterkursen*. Jag tyckte det hela verkade intressant och frågade en lärarinna, numerarie i Verket, vad jag kunde läsa i ämnet. Så har jag läst *Vägen* och andra böcker av den helige Josemaría. Kort tid därefter började jag följa lektionerna i katolsk troslära, och litet i sänder upptäckte jag en för mig okänd värld, rent av icke existerande.”

Barndomen på andra sidan järnridån.

Liuba föddes i det kommunistiska Bulgarien, hennes familj var medlemmar av Politbyrån, och hon var med i *Pionjärerna*, den kommunistiska organisationen för barn. ”På Pionjärernas läger, som vi deltog i under skolloven, blev vi indoktrinerade med marxismen och förbereddes för att bli kommunistiska ledare. I min familj –

förklarar hon – var vi alla stolta över regimen.”

Hon bodde i Sofia, Bulgariens huvudstad, ”och som flicka, roade jag mig tillsammans med mina väninnor att titta på folk som var modiga nog att gå in i en kyrka. Logiken säger att det var personer som nått en viss ålder, som inte hade någonting att förlora. För den kommunistiska regimen var religionen opium för folket, och om de såg någon praktisera tron, utestängdes han från skolor och från partiet. Det fanns ingen frihet.”

"Jag bör medge att jag några gånger i hemlighet gick in i San Giorgio-katedralen. Jag tyckte det var fascinerande att se den omsorg man visade i den ortodoxa religionsutövningen, den värdiga ordning med vilken vaxljusen tändes och sedan släcktes, ikonerna som förskönade väggarna i

kyrkobyggnaden, och andra moment i riten som drog min ungdomliga uppmärksamhet till sig. Förutom dessa sällsynta undantag hade jag inga relationer till religionen.”

När hon var 16 år, emigrerade hon till Buenos Aires med sin mor, som är språkvetare och journalist. ”Vi måste resa åtskilda, för annars skulle de ha misstänkt att detta var något annat än en turistresa. Vi var inte tvingade att fly, för min familj åtnjöt en privilegierad ställning inom kommunistpartiet. Min farfar var medlem av Politbyrån och hade under 15 år varit guvernör i den bulgarisk provins; min morfar var diplomat. Därför – det erkänner jag – var det inte svårt för oss att få lagliga tillstånd för att resa ut ur landet.”

Ett hårt välkomnande

”Mina första upplevelser i Argentina var mycket svåra. Jag förstod inte språket, jag förstod mig inte på

folket, jag hade inga vänner... Dessutom längtade jag tillbaka till den bulgariska vintern, till skidåkningen i bergen, till kvarteret där jag hade bott, till skolan, mina vänner, släktingar... allt. Även om avsaknaden av frihet under den kommunistiska regimen var tydlig, var livet för dem som tillhörde *det röda borgerskapet* mycket angenämare än vad man kan föreställa sig. Jämlikhet har aldrig funnits. Fastän allt tillhörde staten – skolor, hus ... –, fick inte alla del av samma privilegier. Alltså, oväntat – minns hon – lämnade jag detta bekväma liv och den 7 februari befann jag mig i Buenos Aires i en tryckande, fuktig hetta.”

Efter ett och ett halvt år av ”gråtande, ätande och sovande... beslöt jag att återvända ensam till Bulgarien. Under den period då jag varit borta från Bulgarien hade mycket förändrats.” Kanske hade

även Liuba förändrats: ”Det halvtannat år som jag bott i Argentina hade fått mig att inse att det fanns en annan verklighet. När man visar en viss frihet för någon – resonerar hon – börjar ett berg av frågor torna upp sig för denna person.”

Åter i Bulgarien

När Liuba återvänt till Bulgarien märkte hon än mera avsaknaden av frihet: ”Till exempel tvingade de oss att bära skoluniform hela dagen och ha studiebeviset med oss.” Sedan blir hon tankfull och säger: ”Jag minns, att de på den ortodoxa Påskaftonen sa i skolan, att om de såg någon av oss vid liturgin, skulle hon utestängas; utan att ta hänsyn till konsekvenserna och tvärtom utmana situationen gick jag och gömde mig tillsammans med min kusin: jag gick in i San Giorgio-katedralen och blev

mycket gripen; jag minns det som om det var igår.

Min vistelse i Bulgarien varade ett år, och eftersom min lillebror hade fötts i Buenos Aires under tiden, beslöt jag att återvända till Argentina. Det hade gått en viss tid, nu kunde jag språket, och jag kom dit med mycket större optimism. Sedan skrev jag in mig vid juridiska fakulteten på Universitetet i Buenos Aires (UBA), började arbeta och leva ett normalt liv.”

Fram till dess, hade du aldrig trott på Gud?

”Nej, faktiskt inte. Jag höll för absolut sanning vad man alltid hade sagt mig: ’Gud finns inte, religionen är opium för folket.’ Jag hade aldrig frågat mig om det verkligen var så eller inte; det är som när man säger ’på hösten blir bladen gula’, och kanske märker du för den skull inte de gröna, röda och bruna, som likväl finns på hösten.”

Alltså, när och varför beslöt du att låta döpa dig?

”År 1996, efter tio år, reste jag tillbaka till Bulgarien på semester på en månad, och en dag gick jag förbi San Giorgio-katedralen, och gick in och sa helt enkelt: ”Jag vill döpas.” Några dagar senare, i den mest fullständiga ensamhet, döptes vi, min kusin och jag, enligt ortodox rit. När jag kom tillbaka till Argentina förlovade jag mig, och när stunden för äktenskap var inne sa Carlo, som var katolik, att vi skulle vigas i den katolska kyrkan. Sedan vi fått dispens, vigdes vi lyckligen år 1998.”

Hur lever du nu ditt liv i tro?

”Som en följd av den första kontakten med Opus Dei, tack vare det där informerande föredraget på Universitetet Austral, har jag fördjupat mig litet i sänder i den katolska tron, och jag har börjat lära känna och umgås med Jesus. Det som

jag började lära mig och upptäcka, försökte jag omsätta i mitt liv: jag började gå i Mässan, läsa evangeliet, och jag tror att jag tidigare aldrig hade sett en Bibel. Nu läser jag Bibeln varje dag och är i början av Markusevangeliet. Jag har också läst *Vägen, När Kristus går förbi* och andra böcker av den helige Josemaría, vilka har hjälpt mig att lära känna andra aspekter av troslivet och att konkretisera dem i mitt vardagsliv. Sanningen är att för mig har S. Josemaría omvandlats till ett budskap och ett exempel att följa.

Jag fortsätter att göra det som jag gjorde tidigare, men nu försöker jag göra det med Gud. På kvällen ber jag med mina barn och försöker uppfostra dem i tron, som jag inte fick som barn.

En dag fick jag kännedom om *El Buen Consejo* (Det goda Rådet), en skola i stadsdelen Barracas (Buenos Aires)

för obemedlade flickor i regi av Opus Dei, och jag har tänkt att jag kunde ge mitt bidrag inom något område. Sålunda har jag beslutat att bli medarbetare i Opus Dei. Förra året förberedde jag mig för Första Kommunionen och Konfirmationen, och jag har fått ta emot dessa sakrament tillsammans med eleverna på *El Buen Consejo*.”

.....

pdf | Dokument automatiskt skapad
från <https://opusdei.org/sv-se/article/en-ny-varld/> (2025-04-20)